

Cândva am avut un nume

1

Humerus drept, cca sec. XVII-XVIII, descoperit în fostul Cimitir al Mănăstirii Sfântul Sava, pe locul Pieței Universității de astăzi.

Cândva am avut un nume, la fel ca și tine. Mă chema... Ei bine, nu reușesc să-mi amintesc, deși am tot încercat. Toate indiciile cu privire la numele meu au rămas acolo, sub pământ, poate în același loc în care m-au descoperit și pe mine sau poate numele meu se află într-un sertar uitat, pe paginile unei cărți de la bibliotecă sau în poveștile nescrise ale orașului. Dar acum sunt aici. Cum a ajuns un os humerus ciobit într-o vitrină de muzeu? Hmm, cât timp ai la dispoziție? Te întreb pentru că povestea mea e lungă, are câteva sute de ani.

Era o seară agitată în București, dar pe vremea când trăiam eu atacurile asupra orașului erau la ordinea zilei. Așa că mai toate serile erau agitate. Totul s-a petrecut foarte repede. Un grup de tătari a năvălit pe poarta dinspre Dâmbovița și o sabie m-a străpuns pe mine și pe bărbatul din al cărui corp făceam parte. Am zăcut acolo toată noaptea, iar dimineața ne-au îngropat în Cimitirul Mănăstirii Sfântul Sava. Nu-mi amintesc mai mult: cine eram, cu ce mă ocupam, cum erau prietenii cu care îmi petreceam timpul prin oraș, pe vremea aceea o cetate. Îmi amintesc doar că am dormit mult, câteva sute de ani, timp în care orașul a crescut deasupra mea. Apoi, într-o zi un zgomot puternic a zdruncinat toată liniștea mea seculară și m-am trezit dintr-o dată într-o altă lume, în lumea ta.

Vezi tu, atunci când s-au făcut săpături sub Piața Universității, a fost descoperit vechiul cimitir unde am fost îngropat. Se pare că

unui arheolog i-am părut interesant, m-a arătat unui cercetător care a scris despre mine, apoi unui muzeograf care m-a inclus într-o expoziție, nu înainte de a trece pe la un conservator care a decis la ce temperatură și umiditate trebuie să fiu păstrat și cât de puternică să fie lumina din vitrină. Toată această grijă m-a înduioșat. „Sunt un simplu os”, mi-am zis. „Un simplu os poate scoate la iveală o întreagă lume”, a spus cu voce tare un vizitator privindu-mă, ca și cum mi-ar fi citit gândurile.

Uită-te pentru o clipă la tălpile tale. Acolo, sub ele, trecutul doarme în straturi mai groase sau mai subțiri, asemănătoare unor pături așezate una peste alta. Câte povești mai sunt de descoperit și câte nume! Poate chiar și al meu va ieși la un moment dat la iveală, poate îl vei descoperi chiar tu!

Dacă nu m-ai găsit deja, mergi în prima sală din Muzeul Vârstelor și caută-mă în ultima vitrină din partea dreaptă!

Îți dau o provocare:

Desenează harta corpului tău și caută într-o enciclopedie numele principalelor oase care compun corpul uman!